

ROCK & FLIRT 4

Hun levens
verschillen als dag en
nacht. Toch vliegen
de vonken ervanaf!

Perfect IN DE MAAT

HarperFirst

KRISTIE
RAAIJMAKERS

HarperCollins

Colofon

HarperFirst is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Kristie Raaijmakers

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 7071 1

NUR 301

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Dit e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

www.harpercollins.nl

Proloog

5 jaar eerder

Waarom hebben baby's geen volumeknop? Al bijna twee uur aan een stuk luister ik naar gehuil en ik sta op het punt om door te draaien. Het is elf uur 's avonds en mijn oogleden zijn al uren tegen de slaap aan het vechten en het voelt alsof er zware gewichten hangen aan al mijn ledematen. Ik wil naar bed, maar in plaats daarvan rijd ik rondjes door de in kunstlicht gehulde straten van Utrecht, in de hoop dat Noah daar stil van wordt. Avond na avond is hij ontroostbaar en het begint me op te breken.

Vanmiddag opperde mijn moeder dat een autoritje misschien zou helpen en ik kon alleen maar lachen om dat idee. Toch besloot ik een halfuur geleden om Noah maar in de auto te zetten. Mijn moeder heeft immers drie kinderen met succes opgevoed, dus haar adviezen zullen vast ergens op gebaseerd zijn.

Of het verantwoord is om in deze staat achter het stuur te kruipen – ik vertoon opvallend veel gelijkenissen met bepaalde personages uit *The Walking Dead* – weet ik eerlijk gezegd niet. En het lijkt ook niets te helpen. Ik ben al twintig minuten aan het rijden, maar in de binnenspiegel van mijn auto zie ik dat Noahs gezichtje nog steeds rood is aangelopen. Zijn wangen zijn nat van de tranen en zijn kleine handjes zijn tot vuisten gebald.

'Arm ventje, wat zit jou toch zo dwars?' fluister ik met een brok in mijn keel. 'Waarom kan ik je op geen enkele manier troosten? Vind je me geen lieve mama?' Ik zwijg even. 'Of mis je jouw papa gewoon?'

Een eenzame traan drupt uit mijn ooghoek.

Met nog een blik op mijn hulpeloze kereltje op de achterbank blaast

mijn schuldgevoel op in mijn borststreek. Eigenlijk is het een belachelijk idee dat ik hem in een onmogelijke houding in een plastic kuip gepropt heb, in de hoop dat het huilen vanzelf zou ophouden. Was het niet veel beter om hem te blijven knuffelen, kusjes te drukken op zijn rossige haartjes en hem net zo lang sussende woordjes toe te fluisteren tot hij zich getroost zou voelen?

‘Stil maar liefde,’ fluister ik met trillende stem en ik probeer uit alle macht mijn emoties onder controle te houden. ‘We gaan weer naar huis en dan ga ik je snel weer knuffelen.’

De vermoedheid, mijn verdriet en de constante twijfel of ik het wel goed doe, zorgen ervoor dat ik nu het liefst hard met hem mee zou willen huilen. Wat zou het opluchten om de opgebouwde frustraties in mijn lijf eindelijk los te kunnen laten, maar als ik hier jankend en schreeuwend achter het stuur zit, kan ik beter rechtstreeks naar jeugdzorg rijden. Dan vindt iedereen me straks incapabel als moeder. En ik zou nooit iets doen om Noah in gevaar te brengen, dus klem ik mijn kaken op elkaar en rijd in stilte door.

Ik hou ontzettend veel van mijn mannetje, maar de laatste avonden spookt de gedachte *waar ben ik aan begonnen?* steeds vaker door mijn hoofd. Vanaf het moment dat hij in mijn armen werd gelegd, wist ik dat ik alles zou doen om Noah gelukkig te maken. Het probleem is alleen dat ik niet weet hoe. Het moederinstinct, waar alle mama-magazines die ik in de laatste weken van mijn zwangerschap verslonden heb vol mee staan, lijkt het enige te zijn in mijn leven dat nog wel slaapt.

Ik vraag me constant af of ik wel genoeg ben voor Noah. Kan ik dit wel alleen? Zijn eindeloze gehuil, elke avond opnieuw, voelt als een bevestiging van niet. En ik heb er ook nooit voor gekozen om dit alleen te doen. Van de ene op de andere dag werd ik voor een voldongen feit gesteld. Maar Noah heeft alleen mij, dus ik moet door.

Er is te veel gebeurd om mijn ex zomaar te kunnen vergeven, maar als hij vandaag op de stoep zou staan, zou ik waarschijnlijk niet de kracht

hebben hem weg te sturen. Inmiddels lijkt alles me beter dan het nog langer alleen te moeten doen.

Terwijl ik wacht voor een rood verkeerslicht, lijkt het volume uit Noahs keeltje alleen maar toe te nemen. Omdat ik echt even afleiding nodig heb, besluit ik de radio nog een kans te geven. Ik heb er al weken niet naar geluisterd. Maar nu raakt het troosteloze gehuil van mijn inmiddels hese mannetje me nog veel harder dan normaal.

We zijn slechts een paar straten van ons appartement verwijderd als de jingle me duidelijk maakt dat ik naar Radio M Utrecht luister. De radio-dj kondigt aan dat er gasten zijn aangeschoven in de studio. Een lokaal rockbandje waar ik nog nooit van gehoord heb, Misty Figures, gaat live een paar covers spelen. Het gesprek dat ze voeren komt amper boven de decibellen uit die Noah weet te produceren, maar ik probeer me te focussen op de stem van een van de bandleden. Hij vertelt dat ze hard werken aan eigen muziek waarmee ze op een dag hopen door te breken. Als ik hem hoor zeggen dat hij er alles voor over heeft om hun muzikale carrière tot een succes te maken, borrelt er vanuit mijn grote teen een gevoel van ergernis op.

Weer zo'n muzikant die denkt dat muziek belangrijker is dan al het andere. Zijn ze dan werkelijk allemaal zo egoïstisch?

Pijnlijke herinneringen dringen zich naar boven en mijn zicht op de weg vertroebelt door de tranen die zich ophopen in mijn ogen. Met een harde druk op de knop zet ik de radio uit. Nu ben ik er helemaal klaar mee.

Muziek maakt meer kapot dan je lief is.

Hoofdstuk 1

‘Waarom juist vandaag?’ Mijn collega Olivia staat mopperend voor de spiegel in een hoek van onze kantine en trekt aan haar springerige krullen die pluizig zijn geworden door de regen.

Mijn jongere broer Dennis gaat naast haar staan, trekt ook aan zijn haren en zegt op plagerige toon: ‘Ja, wat moet hij wel niet van ons denken?’

Dennis’ bruine lokken, inclusief eigenwijs krulletje dat aan de rechterkant over zijn voorhoofd valt, doen nooit aan een badhairday. Voor velen is zijn kapsel slechts bijzaak met zijn brede rug en schouders en indrukwekkende lengte. Niet dat ik daar nu zoveel oog voor heb, want hij is natuurlijk mijn broertje. Maar sinds m’n beste vriendin Michelle – sinds twee jaar ook officieel mijn schoonzus – een relatie met hem heeft, hoor ik vaker dan me lief is hoe geweldig hij eruitziet.

Olivia barst in lachen uit.

Dennis heeft niet alleen zijn uiterlijk mee, ook zijn humor maakt hem geliefd bij vele vrouwen. Zelfs bij mij. Heus, hij pest me tot vervelens toe, maar hij is er altijd voor me als ik hem nodig heb.

‘Goedemorgen,’ zeg ik theatraal omdat iedereen me op deze maandagmorgen over het hoofd lijkt te zien.

Mijn moeder, die aan de ronde tafel in het midden van de kantine zit, begroet me opgewekt, maar van zowel Dennis als Olivia krijg ik slechts een vluchtige ‘goedemorgen’ terug.

Ik werk nu ongeveer vijf jaar in het sportcentrum van mijn ouders waar mijn vader en zus Chantal de sportschool runnen en mijn moeder en Dennis de inbandige fysiopraktijk.

Meteen richt Olivia zich weer tot Dennis: ‘Hoe laat komt hij eigenlijk?’

‘Halftwaalf.’ Zonder op te kijken vult Dennis twee glazen water bij de kraan.

Ondertussen heeft Olivia haar handtas gepakt en tovert ze mascara tevoorschijn waarmee ze haar wimpers begint bij te werken. ‘Heb jij misschien haarolie bij je?’ vraagt ze aan mij.

Ik moet een lach onderdrukken en kijk haar dan nieuwsgierig aan. ‘Wie komt er om halftwaalf? En waarom is dat zo’n big deal voor jou?’

‘Tim van Hal,’ is het antwoord, alsof alleen het noemen van zijn naam alle heisa verklaart.

‘Eh... Wie?’

‘De bassist van Misty Figures.’

Ik blijf zwijgen, met mijn wenkbrauwen vragend omhoog.

Olivia zucht. ‘Je kent Misty Figures toch wel? De grootste Nederlandse rockband ooit!’

‘Dat is volgens mij nog steeds Golden Earring,’ mengt mijn moeder zich in het gesprek.

‘Die ken ik dan weer wel,’ reageer ik lachend.

‘Zie je!’ Mijn moeder slaat haar armen over elkaar en Olivia en Dennis rollen allebei met hun ogen. ‘En als je je voor die rockster zo mooi aan het maken bent...’ Mam pauzeert even en vervolgt dan met een ingehouden lach: ‘...doe geen moeite, want hij komt voor mij.’

‘Waarom ben ik me nooit gaan specialiseren in handen?’ verzucht Olivia.

‘Omdat jij een hele goede fysiotherapeut bent voor andere lichaamsdelen,’ kaatst mijn moeder terug.

‘Ik wil zijn andere lichaamsdelen best onder handen nemen.’ Olivia’s antwoord volgt snel, maar zodra ze naar mijn moeder kijkt, kleuren haar wangen vuurrood.

Mam, Dennis en ik schieten in de lach.

‘Ik doe maar net alsof ik dat niet gehoord heb.’ Hoofdschuddend staat mijn moeder op, maar de grijns om haar lippen verraadt dat ze het best

grappig vond. Olivia is op het eerste oog ontzettend verlegen, maar inmiddels voelt ze zich in ons team blijkbaar vertrouwd genoeg om dit soort dingen eruit te flappen.

In de deuropening roept mam nog over haar schouder: ‘En daarom is het maar goed dat ik de handtherapeut ben. Dan kan die arme man zich tenminste gewoon op zijn herstel richten, zonder overrompeld te worden door een zwijmelende behandelaar.’

Dennis gaat achter haar aan met de vraag of ze nog iets kunnen bespreken. Olivia neemt plaats aan de vierkante tafel tegenover me, met haar handen voor haar gezicht geslagen. ‘Help! Waarom zeg ik zoiets hardop als mijn werkgever naast me staat?’

‘Maak je geen zorgen, H  l  ne kan hier best om lachen,’ stel ik haar gerust.

Op de werkvloer spreken we elkaar allemaal bij de voornaam aan. Dat klinkt immers een stuk professioneler dan ‘pap’ en ‘mam’, al doe ik dat alleen als er klanten of collega’s in de buurt zijn, want ik kan er niet aan wennen mijn ouders Antoon en H  l  ne te noemen.

Ze glimlacht beschaamd. ‘Maar   cht Mirna, Tim van Hal is hartstikke beroemd. Hoezo ken jij zijn band niet eens?’

‘Tja,’ antwoord ik schouderophalend. ‘Ik interesseer me niet zo voor muziek.’

‘En je kent zelfs de bekendste rockband van het moment niet?’ Haar stem slaat over. ‘Die gasten hebben afgelopen zomer op elk groot festival gespeeld en binnenkort gaan ze op tour door Europa.’ Ze begint een liedje te neuriën. ‘Je gaat me toch niet zeggen dat je hun muziek niet kent?’

Het melodietje klinkt vaag bekend.

‘Ik heb gewoon niet zoveel met muziek, oké?’ Het klinkt barser dan mijn bedoeling was, maar ik heb weinig zin om de precieze reden daarvan aan mijn collega’s neus te hangen.

‘Onbegrijpelijk,’ mompelt ze.

Vervolgens steekt ze een verhaal af over de bassist die zijn vinger heeft

gebroken en daarom zijn instrument voorlopig niet kan bespelen. Ze vindt het sneu dat hij de eerste Europese tour met de band moet missen nu hij geblesseerd is, maar ik voel niet veel medelijden met hem. En dat is behoorlijk bijzonder, want rond deze tijd van het jaar heb ik zelfs tranen in mijn ogen bij kerstreclames op tv.

‘Wil je me alsjeblieft een seintje geven als hij in de wachtkamer zit?’ vraagt ze aan het einde van haar betoog.

‘Zal ik doen,’ antwoord ik bijna automatisch. Pas als Olivia de kantine uitloopt, bedenk ik dat ik geen idee heb hoe die kerel eruitziet. Maar ach, als het echt zo’n bekende rockster is, herken ik hem vast aan tattoos, piercings en een gigantische air om hem heen.

Hoofdstuk 2

Het is even na elven als ik aan de balie geconcentreerd bezig ben met het maken van een voedingsschema voor een van mijn cliënten. Regelmatig word ik afgeleid doordat er iemand 'Hé Mirna!' roept en dan maak ik met liefde tijd voor een praatje. Of het nu een bonk van een kerel is die vijf dagen per week in de gewichtenhoek te vinden is of een oudere dame of heer die eens per week komt sporten om de conditie op peil te houden; ze vinden het allemaal gezellig om een praatje te maken. Dat is een van de redenen waarom ik zo van dit werk ben gaan houden. Zeker omdat ik thuis alleen maar het gekwebbel van een vijfjarige om me heen heb, zijn volwassen gesprekken soms broodnodig om mijn hoofd helder te houden.

Het was nooit mijn bedoeling om in het familiebedrijf te gaan werken, want ik had een prima baan bij een diëtistenpraktijk. Maar toen ik op mijn vijfentwintigste ongepland zwanger raakte én weer vrijgezel werd, veranderde mijn leven zo ingrijpend dat ik niet langer fulltime kon blijven werken. Tegen het einde van mijn zwangerschapsverlof stelden mijn ouders voor dat ik in de sportschool kon beginnen, omdat ik bij mijn vorige werkgever niet parttime kon werken. Met de hele familie als back-up kreeg ik hier alle steun en flexibiliteit die ik nodig had als alleenstaande moeder. Ik begon met baliedienst, maar inmiddels combineer ik dat met dieetadvisering van cliënten in de sportschool.

De losse papieren die ik net uit de map heb gehaald voor mijn cliënt, meneer Stasse, wapperen van mijn bureau wanneer de openschuivende deuren een koude windvlaag binnenlaten. Het waait zo hard dat de ballen in de kerstboom naast de balie gevaarlijk beginnen te bewegen.

Er stapt een man naar binnen die ik niet ken. Te zien aan zijn wijdvallende zwarte sportbroek met witte strepen op de zijkanen en de witte

Nikes aan zijn voeten is hij de nieuwe sporter die vandaag om kwart voor twaalf een proefles komt volgen. Hij heeft een pet op zijn hoofd en op zijn kaken groeit een stoppelbaardje. Geen verzorgd baardje met scherpe randen, maar meer een geen-zin-om-me-te-scheren-baardje. Zijn zwarte wollen winterjas is eigenlijk veel te gekleed voor de broek die hij eronder draagt, maar die vreemde combinatie maakt hem juist sexy.

Ik besef dat ik behoorlijk zit te staren als hij me begroet met een verveelde blik en een vlakke ‘goedemorgen’.

Nog voordat ik de kans krijg iets terug te zeggen, roept Olivia vanuit de kantine. ‘Vergeet me niet te waarschuwen straks.’

Ik negeer haar opmerking en richt me tot de knappe vreemdeling. ‘Goedemorgen, kan ik je ergens mee helpen?’

‘Niet vergeten hè,’ dringt Olivia aan. Aan haar dwingende toon te horen heeft ze geen flauw benul dat er een klant aan de balie staat.

‘Nee,’ roep ik snel, zodat ze ophoudt met schreeuwen. Daarna richt ik me tot de man: ‘Let maar niet op haar, hoor. Er komt hier straks een of andere rockster en daar is mijn collega nogal van onder de indruk.’

Zijn verveelde uitdrukking maakt plaats voor een glimlach die ervoor zorgt dat ik alleen maar naar hem kan blijven staren. Zijn donkerblauwe ogen lichten op. ‘En wie komt er dan?’ vraagt hij. Het klinkt niet echt nieuwsgierig, eerder alsof hij de vraag uit beleefdheid stelt.

‘Sorry, maar al sla je me dood. Ze heeft het wel gezegd, maar ik heb geen idee meer hoe die band van hem heet.’

Een lachje klinkt zacht vanuit zijn keel. ‘Dat lijkt me nogal rigoureuus voor informatie die je toch niet hebt.’

Ik moet lachen om zijn reactie. ‘Eerlijk gezegd interesseert het me totaal niet, want ik heb een hekel aan muziek.’ Geen idee waarom ik dat laatste eraan toevoeg, maar die opmerking was sneller dan ik.

Hij fronst. Niet gek als een volslagen vreemde je vertelt dat ze niet van muziek houdt. Die afkeer delen niet veel mensen met mij. Snel vraag ik: ‘Maar hoe kan ik jou helpen?’

‘Ja, eh... Ik heb om kwart voor twaalf een afspraak, maar ik ben nogal vroeg.’

Vanuit mijn ooghoek zie ik dat meneer Stasse de loopband uitschakelt en mijn kant op komt voor de voedingsschema’s. ‘Vind je het erg als ik eerst even mijn cliënt verder help, dan kom ik zo bij je.’

‘Natuurlijk, geen probleem.’ Voor iemand die met zo’n verveeld gezicht binnenkwam, klinkt hij nu ineens ontzettend vriendelijk.

‘Neem gerust wat te drinken uit de automaat, wellicht kun je straks zeggen dat je koffiegedronken hebt met een wereldberoemde rockster.’

Het geluid van zijn lach laat een aangename kriebel langs mijn ruggegraat omlaag trekken, wanneer hij naar de tafel loopt.

Ik trek nog snel een recept uit mijn map en richt me tot meneer Stasse die de balie inmiddels heeft bereikt. Met het voedingsschema tussen ons in licht ik toe wat ik voor de komende weken heb veranderd. Het is een man op leeftijd en de ervaring heeft me geleerd dat ouderen vaker moeite hebben met veranderingen in hun voedingspatroon. Gelukkig is meneer Stasse enthousiast over de recepten die ik hem gegeven heb en hij begint meteen een verhaal over hoe goed zijn vrouw kan koken. ‘Dat is ook de reden dat ik bij jou onder begeleiding ben,’ verklaart hij.

Ik lach, maar ik kan niet voorkomen dat mijn blik afglijdt naar de man aan tafel. Hij heeft zijn pet afgezet en daardoor heb ik nu zicht op zijn blonde haren die bovenop warrig zijn en aan de zijkanten kortgeschooren. Het is duidelijk dat hij vanochtend niets aan zijn kapsel heeft gedaan, maar toch staan zijn haren wat omhoog, alsof ze dat volume van nature hebben. Hij zit naar zijn telefoonscherm te kijken en zijn linkerhand rust op zijn borst, onder het pand van zijn jas.

‘Maar ik heb er vertrouwen in dat het weer goed gaat komen met jouw hulp,’ trekt meneer Stasse mijn aandacht terug naar het gesprek.

‘U bent al op de goede weg,’ complimenteer ik hem. ‘En wees niet te streng voor uzelf, het is niet dat u helemaal niets meer mag hoor.’

Hij vertelt dat zijn vrouw de roomboter waarin ze alles bakte al ver-

vangen heeft door olie en ik geef hem een klopje op zijn schouder, waarna ik onopvallend naar de klok kijk.

Het is inmiddels bijna halftwaalf, maar er is nog geen BN'er in zicht. Die rockster heeft vast genoeg kapsones om veel te laat te komen en zal waarschijnlijk ook nog verwachten dat wij ons hele schema omgooien zodat we hem alsnog kunnen helpen.

Nou, dan treft hij vandaag de verkeerde.

'Ik zal mijn vrouw de recepten geven. Als ik haar lief vraag of ze dit voor me kan koken, doet ze het vast wel.'

'Dat denk ik ook,' stem ik glimlachend in.

'Nou, dan ga ik maar. Bedankt, Mirna. Donderdag ben ik er weer om te sporten.' Meneer Stasse zwaait vrolijk.

'Tot dan.'

Ik wil weer gaan zitten op mijn bureaustoel, maar de man uit de zit-hoek staat meteen op en loopt naar de balie.

'Sorry, ik wil niet ongeduldig zijn, maar ik heb me vergist in de tijd,' begint hij verontschuldigend. 'Mijn afspraak is om halftwaalf en volgens mij moet ik vooraf nog gegevens doorgeven, of niet?'

'Om halftwaalf?' stamel ik. Mijn blik gaat vluchtig naar de glazen deuren, waar nog steeds niemand te zien is.

'Ja,' antwoordt hij met pretlichtjes in zijn ogen.

'Bij de handtherapeut?' gok ik. Ik voel een verraderlijke bloes opkomen en een van de zegeningen die ik als roodharige heb, is dat mijn bloes nooit onopgemerkt blijven.

'Goed geraten,' zegt hij geamuseerd. Hij steekt zijn linkerhand in de lucht zodat ik zijn beurse wijsvinger kan zien.

Ja hoor, het kwartje valt. Is het te verantwoorden als ik nu onder mijn bureau kruip en er pas na halftwaalf weer onderuit kom?

Het zweet breekt me uit en ik probeer een gevatte opmerking te bedenken om mijn reputatie te redden. Tevergeefs, mijn brein heeft op dit moment geen passende woorden in de aanbieding.

De rockster besluit dat ik lang genoeg geleden heb, want hij neemt zelf het woord weer. Er speelt nog steeds een lachje om zijn lippen. ‘Wat wil je van me weten?’

‘Eh... Ik eh...’ Ik kijk naar mijn computerscherm, open de agenda en klik op de afspraak van Tim van Hal, die om halftwaalf in de agenda staat.

In het systeem ga ik op zoek naar zijn gegevenskaart en kijk ik welke informatie nog ontbreekt. ‘M-Mag ik je verzekeringspas?’

Hij schuift een plastic kaartje over de balie naar me toe en gelukkig lukt het me om hem zonder gestotter te bedanken.

T. van Hal staat erop gedrukt. Zijn geboortedatum verraad dat hij vorige maand jarig is geweest en bijna vier jaar ouder is dan ik. Ik neem de verzekeringsmaatschappij en zijn BSN-nummer over in ons systeem.

‘En wat zijn je adresgegevens?’

Hij dreunt ze op gedempte toon op.

De medische gegevens en de overdracht van het ziekenhuis zijn al aan zijn dossier gekoppeld, dus vraag ik hem nog even plaats te nemen en zeg dat mijn collega hem zo binnenroept.

De vingertoppen van zijn rechterhand raken de mijne wanneer hij de verzekeringspas van me aanneemt.

In plaats van mijn advies op te volgen, blijft hij staan. Met toegeknepen ogen en een ingehouden lach kijkt hij me aan. ‘Ik denk dat ik weet welke band je bedoelde.’

Ik doe mijn best om mijn gezichtsuitdrukking neutraal te houden, maar ik weet zeker dat ik nu weer vuurrood kleur.

Zijn mondhoek krult verder omhoog wanneer hij vervolgt: ‘Misty Figures, toevallig?’

Met overdreven interesse richt ik mijn blik op het computerscherm, alsof daar zojuist een heel belangrijke melding is verschenen. ‘Juist, ja,’ pruttel ik en ondertussen glibbert mijn klamme handpalm bijna van de muis af.

Gelukkig komt mijn moeder precies op dat moment uit haar behandelkamer om ‘de heer Van Hal’ binnen te roepen. Hij draait zich om, loopt naar haar toe en zegt lachend over zijn schouder: ‘Doe je collega de groeten.’

Zodra de deur achter hen sluit, plof ik neer op mijn bureaustoel. Ik leg mijn armen op het bureau, laat mijn hoofd zakken en slaak een gefrustreerde zucht. Ik mag van geluk spreken dat ik een zwartkleurig sportvest draag, want anders zouden de zweetplekken die mijn klotsende oksels veroorzaakt hebben duidelijk zichtbaar zijn geweest.

Aaargh, wat heb ik mezelf voor schut gezet.